

LÁNY A PARTON

A madarak is elfeledve buktak a fény alá és végleg elmerülve millió ágakban újra megremegtek a fák, ekkor még fájt a megdermedt könny és sajgott ezer sóhajom benne, de a lyukas levelek hajszalerei közt új otthonra talált csepp most végre összeállt. Így fájt zsigereimnek is a tél, nem tűrve a várt feltámadást, rétegződő mészkövekben rejtőző rendíthetetlen élni akarást, minden rezdület újabb ideget tép fel és a lápok mélyén felkavart üledékbe süllyedve megannyi sebet már nem enyhíthet más, csak a nyugodt fulladás.

Örök csendben élnem nem lehet tovább, újabb lépés vetül a töredezett ágakra, száraz már a színevesztett égkeretet burkoló hajnali lárma - minden harkály fagyos lehetet koppan a korhadó cserjékbe és fűr ezernyi apró eleven emléktöredéket. Laposan jön és elfogadhatatlan rég nem látott alakja; vonja lénye összes részletébe égetett emlékemet, céltudattal felruházva lépéseit. Minden lélegzet egy elkülönült feloldozás, némán súgja, alig hallják ösztöneim.

Laposan jön és meztelen e széttaposott szférákra térve, darabjaiban vetve le ruháit, egyesével fejtve le önmagát. Az út felold és széttapos, ha kell. Talán apám volt életemben - önnön haragja nyugtatja csendben- akár régi szeretőmet látom benne, egyedül ő maradt meg elevenen, nem is lénye, de mozdulatai ragadtak meg egészen a földbe vésve, sírfalamig hatva mélyen szétválasztja földi törmelékem.

Ónixbetűkkel sújtja örök nyugodalmam, önkéntelen jegyzi haláloamat öreg kérégekbe tűzve, képem is megjelent a kopott törzsekhez érve, lógok a megelevenedett éjszakában. Szelíden hív az elszámoltatásra, legkisebb veszteségeként idéz és átkoz vaskeretbe verve. Csak én maradtam már és bennem meghasadt képe – általam mutatott érzetekbe bújva újra rám talált és önmagába nézve felemészti jelenlétem reszkető maradékát.

Fürjek közt akadva még egy porcikámra, egy halovány érzetként lebegve a zavaros víz csobbanásán, fájó süllyedésemet kísérve gyújtja magára szétdarabolt természetem. Talán egy lélekként lobban, bár már érinti tűz és izzadnak izületei az ártérbe érve kivégzi teste utolsó akaratát. Legmélyebb érzetünkben így válunk szét mind-aketten, hisz folyónk alatt meghasadva a füst is csak fölfele száll. Villám verte széleket vet hangja az óceánban, a tompa pengéknél is élesebbet, kiveti magát a hanyatlásból, míg a vastömör Nap is megreped.